

Dama de Treflă

Doar o altă regăsim

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

Cuprins

Partea I - fire care se încurcă

<i>Liber nu înseamnă singur</i>	15
<i>Avalanșă, lasagna și turbulențe</i>	33
<i>Un Moș Crăciun care își ura meseria</i>	45
<i>Dorințe și specificații</i>	53
<i>O simplă concediere</i>	63
<i>Câteodată e nevoie să te rătăcești ca să te poți regăsi</i>	71
<i>Ceilalți obișnuiau să îi numească șobolani</i>	77
<i>Femeia care nu putea sta locului</i>	85
<i>Hoții</i>	87
<i>Hey there, Delilah!</i>	95
<i>Oameni care își ascultă inimile</i>	99
<i>Nevăstuica roșie</i>	101
<i>O carte de vizită și o emisiune radio</i>	111
<i>Fărâme de bine</i>	121
<i>Prezoane și bulgări de zăpadă</i>	133
<i>Despre răcoarea locului al doilea</i>	141
<i>Alte începuturi de drum</i>	145
<i>Uși închise</i>	155
<i>Vini</i>	163
<i>Treisprezece minute</i>	167
<i>Un brad nu e ceva ce îți trebuie</i>	173
<i>Accidentul</i>	187

Un milimetru sau doi prea departe	193
#CăutândulPeMax	201
Lumini care se sting	209
Adevăratul Moș Crăciun.....	211
Post-it-uri și vitrine	221
Invitații care salvează vieți	229
Jefuitori care se pricep la prim-ajutor	239
Tăceri și gânduri.....	245
Speranța e doar o altă formă de magie	247

Partea a II-a - fire care se descurcă

Regăsiri	251
Întoarce-te acasă, Max!.....	275
Zile de naștere.....	281
Calculce și visuri	287
Promisiuni.....	291
Noduri potrivite	295
Despre oameni care nu îți pot fi smulși din suflet.....	297
Nu schimba subiectul	301
Un tată și o fiică se regăsesc.....	305
Zâmbete naive	311
Mărturisiri	315
Părerii de rău.....	317
Un om care știe să țină o șurubelniță în mână.....	321
Candy Crush și reușite	327
Vieți mai bune.....	329
Un bec incandescent	331
Uși deschise.....	333
Epilog.....	337

*Un chibrit scapără în întuneric.
O flacără plăpândă se aprinde.
Aruncă scânteii de lumină și de magie în jur.
E seara de Ajun.
Se-ntâmplă mici miracole pretutindeni,
dacă îndrăznești să visezi și să crezi.*

B
O
O
K
Z
O
N
E

Lumea e un loc extrem de mare, un loc haotic și amețitor, greu de înțeles și, aparent, întâmplător, exact ca o derivă în care ne trezim dintr-odată purtați de valuri pe care nu le putem controla.

Lumea e un loc extrem de mare, dar niciodată prea mare pentru ca noi să nu ne putem regăsi.

Poate e complicat acest mod ciudat în care funcționează lumea uneori, făcându-ne să ne întrebăm dacă e totul regizat de cineva lipsit de simțul umorului și mare amator de drame sau dacă suntem cu toții pe cont propriu, lăsați să ne descurcăm așa cum putem.

Sau poate nu e atât de complicat, dacă ești dispus să crezi puțin în magie, puțin în miracole și foarte, foarte puțin în fire nevăzute care leagă oamenii între ei, în fire invizibile ale căror capete trebuie să se unească la un moment dat într-o îmbrățișare sau într-o simplă strângere caldă de mâini.

Astfel de fire există, bineînțeles că există, chiar dacă sunt atât de subțiri, încât noi nu le putem vedea și, indiferent care ar fi direcția în care ne poartă viața, ele se scurtează de la un pas la altul, pe nesimțite, astfel încât, în cele din urmă, ne regăsim, deși, poate, nici nu știam că ne-am căutat.

Ei bine, această carte este despre fire nevăzute întinse între oameni.

Și despre *regăsiri*.

Era Ajunul Crăciunului la unitatea de primiri urgențe a spitalului St. Anne.

Ar fi putut să fie o seară liniștită. Dar nu a fost, bineînțeles că nu a fost. Prin împrejurimi se jucau de-a v-ați ascunselea miracole și regăsiri. Și, după cum bine știm cu toții, deși pare mereu haotică sau întâmplătoare, viața funcționează, de fapt, exact ca mecanismul unui ceas, iar uneori, pentru ca acest mecanism să funcționeze, unele lucruri trebuie să se strice.

Pentru ca acest mecanism să funcționeze e nevoie, uneori, ca un băiat cu inima frântă să fugă încotro îl poartă sufletul; e nevoie ca o fată să îl urmeze, pentru că asta fac surorile, aleargă după tine atunci când fugi de probleme; e nevoie de un bărbat care a continuat să creadă în visul lui, chiar și atunci când nimeni altcineva nu a mai putut să creadă; de un polițist care se simte incomplet de când a rămas singur într-un apartament cu televizor mult prea mare; de un Moș Crăciun zgârcit și morocănos; de un hashtag viral, o concediere, o pisică bolnavă, mii de post-it-uri colorate, o cutie îmbrăcată în catifea roșie, un accident auto, o despărțire, o *aproape* crimă, un șobolan, o poveste de dragoste trăită doar pe jumătate, un vânzător care își iubește ferestrele magazinului, o cutie goală de lapte, multă iubire și încă alte câteva lucruri.

Și e nevoie, bineînțeles, de puțină, foarte puțină magie.

Era Ajunul Crăciunului la unitatea de primiri urgențe a spitalului St. Anne și, din fericire, firele subțiri

care legau atâția oameni între ei se scurtaseră suficient de mult încât ei să se poată strânge în brațe.

Clinchete de clopoței cântau în surdină, iar inimi pline de iubire se zbăteau haotic în piepturi care le țineau captive.

Seara s-ar fi putut transforma într-o tragedie, o pisică putea să ucidă un șobolan și cel puțin două sau trei persoane ar fi putut muri, accidental sau nu, dar să fim serioși, dacă există un Dumnezeu, cu siguranță prima Lui grijă, cu o zi înainte să își sărbătorească ziua de naștere, nu era să lase astfel de tragedii să se întâmple.

Au și catastrofele o limită, totuși.

Partea I

Fire care se încurcă

BOOKZONE

Liber nu înseamnă singur

S-a dat jos din pat simțindu-și capul greu. Era încă devreme, soarele arunca lumini palide peste clădirile care se vedeau de la fereastra lui. Poate că nu fusese o idee prea bună să bea atât de mult cu o seară în urmă. Sau poate că nu fusese o idee prea bună să vină acasă după ce băuse.

A deschis fereastra, și-a așezat o țigară între buze și a aprins-o cu grijă, după două încercări nereușite. Frigul de afară l-a făcut să se simtă mai bine, i-a limpezit puțin gândurile, dându-i pentru o clipă impresia că durerea de cap avea să-l mai slăbească din strânsoare.

Afară, câțiva fulgi de nea se jucau în lumina dimineții. Abia când și-a luat ochii de la ei a văzut că mâinile îi tremurau. I-ar fi plăcut să poată da vina de frig pentru asta, însă nu putea să o facă, pentru că toată vina era a lui.

Te autodistrugi, îi reproșase Lily când ajunsese acasă cu privirea tulbure, chitara ruptă pe din două și buzunarele goale.

Dar Lily nu înțelegea. Nimeni nu îl înțelegea. Ei nu știau că peste tot în jurul lui era prea mult zgomot de fond, era prea multă gălăgie inutilă și nu știau că nu putea să își asculte gândurile. Ei nu știau că el avea nevoie de liniște ca să poată lega cuvintele cu nodurile potrivite, altfel ele se desfăceau și îi alunecau printre degete; altfel nu aveau putere să ajungă la inimile celor care îl ascultau.

Ei nu știau. Iar el nu le spusese pentru că l-ar fi crezut nebun. Ei nu auzeau acea zarvă constantă din jur sau poate că nu cunoscuseră niciodată liniștea, așa că habar nu aveau în ce haos trăiau.

Era aproape gata, iar când avea să fie gata, toți cei care îi spusese că era nebun să viseze atât de departe ar fi fost obligați să își înghită vorbele.

Nimeni nu crezuse în el sau în visul lui. Absolut nimeni. Îl sprijiniseră câțiva, e adevărat, îi împrumutaseră bani și îi stătuseră alături pentru o scurtă vreme, însă nimeni nu crezuse cu adevărat în visul lui.

La început îl duruse neîncrederea, îl răniseră reproșurile și toate acele momente în care ei aleseseră să îi spună că *ar trebui să își ia o slujbă adevărată*, refuzând să înțeleagă că pentru el *era o slujbă adevărată* și chiar mai mult decât atât.

Mai târziu învățase să îi ignore, să se concentreze pe ce avea de făcut fără să mai pună la suflet dezaprobările și respingerile, dar și după atâția ani, încă îl mai râcăia pe dinăuntru când constata cu tristețe că tot mai mulți renunțau să viseze.

„E ușor să visezi”, ni se spune adesea, „dar e dificil să alergi după visurile tale și doar cei dispuși să muncească ajung să le atingă”. Însă nu e întotdeauna așa, nu e mereu ușor să visezi, nu când toți cei din jur te forțează să alegi visuri care sunt confortabile și la îndemână, nu când ești obligat să alegi dintre zeci de visuri care sunt ale altora, nu ale tale.

Nu e deloc ușor să visezi atunci când ți se spune constant că ar fi mai bine să renunți și să faci „altceva” cu viața ta.

Jackson învățase toate astea pe propria piele.

Nimeni nu crezuse în el sau în visul lui, absolut nimeni, și ani întregi nu îi păsase, numai că toate

eșecurile își puseseră amprenta asupra lui, lăsaseră urme, și începea să simtă cum rugina înflorea în acele urme.

Asta se alesese de visul lui strălucitor în ultimii doisprezece ani, ruginise.

A stins țigara în zăpada căzută pe pervaz. Ar fi trebuit să se schimbe, să își repare chitara, să își repare relația și, poate, să încerce să își repare visul, lovit din toate părțile de oricine avusese chef. Ar fi trebuit să se adune, însă și-a mai aprins o țigară și a încercat din răputeri să facă liniște.

Știa că în acea liniște mult râvnită avea să găsească refrenul care îi lipsea.

Știa că de acel refren depindea succesul său.

Când a terminat de fumat a doua țigară, nu își mai simțea degetele. A închis geamul înjurând când acesta i-a opus rezistență. Uitase că trebuia să îl ridice puțin și abia apoi să coboare mânerul. A forțat în geam până a reușit să îl închidă și s-a mințit pentru a mia oară că îl va repara.

Închizătoarea avea să cedeze mai târziu în acea zi, dar el nu putea ști asta, căci viața pare mereu haotică, deși, de fapt, funcționează exact ca mecanismul unui ceas, iar uneori, pentru ca acest mecanism să funcționeze, unele lucruri trebuie să se strice.

A privit camera goală, chitara ruptă din colț, partea de pat a lui Lily, locul unde Lily nu mai dormea liniștită, cu o mână sub cap și pătura înfășurată bine în jurul ei.

S-a străduit să renege durerea din piept în timp ce se îndrepta cu pași nesiguri spre baie.

Nu s-a mai obosit să închidă ușa în urma lui, în mare parte din cauză că mirosul era insuportabil. A șters voma de pe vasul de toaletă și s-a spălat pe dinți evitând să se privească în oglindă. Sângele de pe buza de jos se

transformase într-o crustă peste noapte și îl ustura la fiecare mișcare a periuței de dinți.

Nu era asta viața pe care o visase, era doar prețul pe care trebuia să îl plătească pentru că fusese suficient de naiv încât să creadă că putea reuși, când i se spusese atât de clar că era imposibil.

Își spunea adesea că mai îndrăzniseră și alții să viseze, la fel ca el, departe, și că reușiseră, devenindu-i idoli, numai că existau și momente în care îndoielile îl cuprindeau în strânsoarea lor și uitau să îi dea drumul.

Soarele continua să urce pe cer în dimineața rece de iarnă când Jackson a ieșit din baie. Avea de gând să mănânce ceva, să încerce să repare chitara și să facă ce făcea în fiecare zi pentru a trăi. Să cânte.

Dar, înainte de asta, trebuia să strângă cioburile.

Nu mai merge așa, strigase Lily înainte să trântescă ușa de la sufragerie. Nu vei ajunge nicăieri în felul acesta. Păcat că ești singurul care nu o vede. Iar el lovise cu pumnul în geamul de pe mijlocul ușii, nu pentru că ea nu avea dreptate, ci tocmai pentru că dăduse glas adevărului.

Adevărul durea.

A strâns cu un prosop murdar cioburile, și-a croit drum printre lucrurile care aterizaseră pe jos noaptea trecută și s-a înecat cu fumul gros de îndată ce a pășit în bucătărie.

— Sper că mi-ai păstrat și mie una, a glumit, dând fumul la o parte.

— Și eu care credeam că mai ai tu câteva.

El și Lily nu își ceruseră niciodată iertare, deși greșiseră amândoi de un milion de ori. Erau de părere că scuzele nu ajută pe nimeni și că părerile de rău sunt mai sincere atunci când le păstrezi doar pentru tine. Dar, cum niciodată nu le împărtășiseră cu celălalt, nu puteau ști cu siguranță dacă aveau dreptate sau nu.

— Nu mai e cafea, l-a informat ea de parcă i-ar fi părut puțin rău.

Jackson și-a vârât capul în frigider, neștiind ce caută sau dacă l-a deschis doar pentru o gură de aer curat. Lily nu fuma iarna cu geamul deschis, era prea frig și dacă era ceva ce ura mai mult decât iresponsabilitatea lui Jackson, acel ceva era frigul.

— Nu credeam că te vei trezi atât de devreme.

A sesizat reproșul din vocea ei și a intuit acel *după noaptea trecută* pe care nu l-a mai rostit.

— Nu credeam că vei fi aici ca să observi.

Lily a zâmbit, deși nu i se păruse nimic amuzant și probabil așa ar trebui să zâmbim cu toții când suntem pregătiți să punem punct la finalul unei relații în care ne e greu să ne mai regăsim.

— M-am gândit că vrei să îți iei rămas-bun.

— Tu vrei?

Și-a scos capul din frigider și a privit-o prin stratul gros de fum care îi despărțea. Lily nu și-a dat seama dacă era furios sau rănit. După aproape doi ani petrecuți împreună cu el, nu a reușit să înțeleagă că, de fapt, era vorba despre ambele.

— Vorbesc serios, Jack.

— La fel ca data trecută?

— Nu mă crezi, așa-i?

— Cred că îți pasă mai mult de atât. De noi. De mine.

S-a întins după pachetul ei de țigări și a prins una între degete. Lily i-a aruncat bricheta de parcă ar fi fost o dimineață obișnuită de iarnă, nu dimineața despărțirii lor.

— Știi... toată *chestia* asta n-a fost niciodată despre cât mi-a păsat sau nu mi-a păsat mie. A fost despre tine.

— Crezi că mie nu îmi pasă? a întreat-o înainte să își aprindă țigara.

— Cred că nu îți pasă destul.

A lăsat cuvintele să plutească între ei, printre rotocoalele de fum. Jackson nu era de acord. Doar pentru că nu o arăta, nu avea dreptul să îl acuze că nu îi păsa suficient. Făcea tot posibilul. Se străduia. Chiar se străduia.

— De data asta e definitiv.

— Lily, hai să nu ne pripim. În plus, piesa e aproape gata și o să rupă topurile în două, iar după asta nu vom mai avea probleme, nu va mai trebui să îți faci griji pentru chirie și facturi. Nu va mai trebui să îți faci griji pentru nimic. Îți promit!

— Jackson... asta spui de fiecare dată.

— Nu e adevărat!

— Nu e? Cum rămâne cu celelalte piese care se presupune că *au rupt* deja? Cum rămâne cu chiria pe luna asta și cu facturile neplătite de luna trecută? Cum rămâne cu veșnica promisiune că va fi mai bine și că în curând nu ne vom mai face griji pentru nimic?

Jackson s-a simțit dezgolit în fața atacului ei, așa că ceva din el nu s-a mai putut stăpâni, a trebuit să riposteze.

A lovit cu pumnul în ușa frigiderului și a urlat de durere, doar că nu durerea pe care o resimțea în încheieturile degetelor era cea care îl sfâșia pe el în bucăți, ci alta, mai adânc înrădăcinată.

— De data asta e altfel, a strigat suficient de tare cât să aibă mai apoi impresia că pereții îl îngână în șoaptă.

Lily a stins ce mai rămăsese din țigara ei în scrumieră. Nu era prima oară când îl vedea pe Jackson furios. Furia făcea parte din el, ardea mocnit, iar din

când în când se mai aprindeau vâlvătăi care mistuiau tot în jur.

Îi plăcuse să creadă în visul lui, îi plăcuse mult, numai că obosise să muncească zece ore pe zi pentru a reuși să îi întrețină pe amândoi și să vadă că tot ce câștiga el într-o lună se ducea într-o singură seară pe băutură și nimicuri lipsite de importanță.

Vedea scânteile care i se aprindeau în priviri de fiecare dată când vorbea despre o melodie nouă sau despre un posibil contract, dar la fel de bine vedea și prăpastia în care se afunda atunci când lucrurile nu mergeau așa cum plănuise sau, mai bine spus, cum visase el.

Și niciodată viața lor nu mersese așa cum visase Jackson.

— Poate că ar trebui să îți iei o slujbă adevărată, i-a aruncat în treacăt, în timp ce ieșea din bucătărie.

L-ar fi putut răni în multe feluri, însă îl alesese pe cel mai dureros dintre toate.

Jackson și-a lipit fruntea de ușa frigiderului și a început să înjure printre dinți. A auzit pașii lui Lily în hol. A auzit bagajul târât pe podea. Și a auzit ușa închizându-se în urma ei.

Erau încăpățânați amândoi, atât de încăpățânați încât nimeni nu dăduse vreo șansă relației lor încă de la început. Și totuși, iată-i, aproape doi ani mai târziu, în pragul despărțirii, e adevărat, dar erau aproape doi ani în care ei le demonstraseră celorlalți că se descurcă și că viața nu e făcută din șabloane care se potrivesc atât de simplu oricui.

După câteva clipe în care n-a reușit să vadă și să simtă nimic, Jackson a alergat după ea, era tot ce îi mai rămăsese, iar fără ea se simțea deja pierdut și singur.

A ajuns-o din urmă în stradă, înainte să se urce în mașină. Era îmbrăcat așa cum dormise, doar în blugi, fără tricou și fără șosete. Zăpada a fost rece sub tălpile lui pentru câteva secunde, apoi a început să îl ardă de parcă s-ar fi prefăcut în cărbuni încinși.

Lily l-a privit nedumerită, un zâmbet trist i-a încolțit în colțul gurii.

– Te rog, i-a spus el când, poate, mai potrivit ar fi fost un *îmi pare rău*.

Dar niciunul dintre ei nu credea că părerile de rău ajută, căci niciunul dintre ei nu își ceruse vreodată iertare. Își asumaseră totul, bun sau rău, exact așa cum fusese, știind că nu vor putea niciodată să dea timpul înapoi, crezând că simplul fapt de a-ți dori să o faci nu e suficient.

– E prea târziu, Jack...

– Nu e, s-a împotrivit cu încăpățănare. Nu e deloc târziu.

Lily și-a aruncat lucrurile în portbagaj. Deși nu era prima oară când o făcea, ceva din hotărârea gesturilor ei l-a obligat pe Jackson să admită că putea fi ultima. De data asta o credea.

De data asta nu era o simplă ceartă.

Lily s-a sprijinit de mașină și i-a evitat privirea. Aștepta ceva ce Jackson nu ar fi putut să îi ofere, ceva ce știuse de la început că nu putea primi de la el, dar asta nu o oprise să speră că într-o zi așteptările ei nu vor mai fi inutile.

Văzându-l acolo, desculț în zăpada înghețată, și-a amintit de ce se îndrăgostise nebunește de el, și-a amintit ce iubise cu atâta îndârjire, zi de zi, la bărbatul acela cu privire tristă.

Ambiția.

Jackson era un ambițios, nu se lăsa niciodată descurajat și credea cu tărie în visul lui. Vorbea în fiecare seară despre acel vis, când se sprijineau unul de altul privind pe fereastra îngustă. La puțin timp după ce s-au mutat împreună visul lui a devenit visul lor, iar Lily a făcut tot ce i-a stat în puteri să îl ajute și să îl înțeleagă, să îi ofere un umăr pe care să își poată odihni capul și gândurile și sufletul.

Așa vedea ea iubirea, ca pe un umăr gol pe care îți sprijini tâmpla la finalul zilei, după ce o lume întreagă a făcut tot posibilul să lupte împotriva ta.

Ei doi trăiau într-o lume care continua într-un ritm neobosit să le pună piedici și să le ridice obstacole în cale. Numai că, în ultima vreme, nu îl mai simțea atât de prezent lângă ea și începuse să aibă impresia că lupta de una singură pentru un vis care, în definitiv, îi aparținea doar lui.

Mica scânteie de ambiție pe care o vedea strălucind în lumina reflectată de zăpadă nu însemna prea mult pe lângă umbrele lungi pe care dezamăgirea le arunca asupra ei.

Ar fi vrut să rămână. Nu îi plăcuse niciodată să facă planuri pe perioade nedeterminate de timp, nu era suficient de naivă încât să viseze la *până la adânci bătrâneți*, dar cu Jackson își îngăduise, pentru o scurtă vreme, să riște.

Alături de Jackson visase departe.

Nu își putea da seama dacă acele planuri năruite îi aruncau praf în ochi, făcându-i privirea să se înțețoseze sau dacă de vină era conștientizarea separării definitive de omul alături de a cărui inimă bătuse, în același ritm, inima ei.

Și nu își putea da seama ce o durea mai tare, singurătatea care o aștepta pe ea sau singurătatea care îl aștepta pe el.

Cert e că Lily nu a putut îndura să prelungească prea mult despărțirea. Voia să simtă toată durerea odată, apoi să își dea voie să se vindece.

Jackson a încercat să protesteze, însă ceva îi legase corzile vocale într-un nod pe care nu l-a putut înghiți.

Lily s-a urcat în mașină, a strâns volanul în mâini, a rotit cheia în contact și s-a străduit din răputeri să își păstreze cumpătul, să nu clacheze.

– Lily, te rog...

Bătăile în geam nu au ajutat-o. Și nici vocea frântă a lui Jackson nu a ajutat-o.

Îl rănea. Îl rănea cu bună știință, dar era singura soluție pe care o găsisese după tot ce se întâmplase în ultima vreme și în special în ultima noapte.

Nu l-a putut privi. Mașina nu a vrut să pornească la prima cheie și nici la a doua. De vină trebuia să fie gerul de afară.

Sau destinul.

Câteodată avem nevoie de puțin timp în plus pentru a reuși să dăm glas acelor cuvinte care îi pot lipi la loc pe cei pe care îi iubim, acelorași cuvinte care pe noi ne pot rupe în bucăți.

– O să-mi iau o slujbă adevărată, a strigat Jackson de cealaltă parte a geamului. Te iubesc, Lily... Nu-mi face asta...

Mașina a pornit în sfârșit, iar Lily și-a îngăduit să respire. Nu s-a gândit la nimic înainte să apese pedala de accelerație, dacă ar fi făcut-o, ar fi găsit cu siguranță motive să rămână, ar fi împins la o parte motivele care o determinaseră să își îngrămădească toate lucrurile într-o valiză, fără ca măcar să clipească.

Așa că nu s-a gândit, doar și-a văzut de drum, privind înainte.

– Lily, îți promit, voi...